

Oponentský posudek na bakalářskou práci Oto-Antonína Goldflama s názvem *Adaptace děl Franka Millera: Možnosti převodu komiksu do filmu*

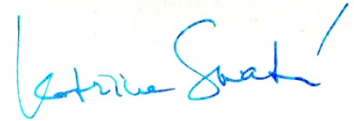
Oto Goldflam si pro bakalářskou práci zvolil komiksové filmy, respektive filmové adaptace grafických románů Franka Millera, zejména snímky *Sin City* a *300*. Práce se zaměřuje na to, jak se ve filmových adaptacích využívají formálními prvky typické pro komiks, které mohou být jiným médiem použity a které musejí být naopak nahrazeny (a jak k tomu dochází). Sledované filmy jsou zvoleny velice vhodně, a to právě pro to, že jsou extrémním příkladem převodu komiksu do filmu, jsou výrazně stylizované a zviditelňují na mnoha úrovních médium jako takové. Lze tedy na nich dobře ukazovat možnosti komiksu pro film, respektive možnosti filmu pro komiks.

Goldflam pracuje na dvou osách – historické a teoretické. Té první z nich jsou věnovány zejména úvodní kapitoly, kde autor shrnuje vztah dvou médií, zaměřuje se na komiksové filmy a uvádí autora předloh, kreslíře a režiséra Franka Millera. Druhá, teoretická rovina je věnována zejména problematice převodu jednoho díla do druhého. Zde se Oto odráží od tří možných konceptů, které se často k adaptacím komiksových děl vztahují – a to inspiraci, adaptaci a remediaci. Jelikož, jak zmiňuji výše, jsou díla Franka Millera specifická právě svou formou, jež je na pomezí mezi filmem a komiksem a která se „ohýbá“ podle jednotlivých médií, jsou sebereflexivní a mediálně performativní, pak je vcelku logické, že se Oto Goldflam zaměřuje zejména na třetí linii, tedy na remediaci, která je založena na přepracování jednoho média médiem jiným. Autor je velice poctivý, systematický a disciplinovaný, pročť si bere – v souladu s teoriemi remediace – jednotlivé formální prostředky a dále je analyzuje a dokládá na příkladech z adaptací. Tento postup je v mnoha ohledech vyčerpávající (a někdy až encyklopedický), bohužel není příliš překvapivý. Jednotlivé analýzy jsou velice detailní a citlivé k materiálu. Avšak jevílo by se mi přínosnější, pokud by se autor textu přece jen pokusil využít některé novější teoretické rámce, „vypomohl by si“ k vytvoření originálnějšího teoretického a metodologického zázemí a pokusil se překročit hranici předvídatelného. Nešťastně například je používání relativně zastaralých adaptačních teorií, které srovnávají obsahy a narativní struktury předlohy a výsledného díla. Taktéž na poli (inter)mediality by bylo možné najít aktuálnější literaturu, která se už tolik nepokouší o přesné odlišení a definování jednotlivých médií (, jelikož v současné době to už ani možné není). Neaktuální je pak i dělení médií na časová a prostorová či vynechávání audiální složky při sledování vizuálního média. Možná by pootočení perspektivy a práce v mezimediálním prostoru mohla odhalit zcela jiné závěry než „pouze“ to, že sledovaná díla nejsou pouze odrazem původního média, ale že je obohaceno o „přidanou hodnotu, která vychází právě z rozdílu mezi oběma médii.“ Možná by se mohly vynořit jiné otázky, které by narušily představu medií jako uzavřených jednotek a souboru stabilizovaných formálních prvků.

Závěrečný komentář vychází zejména z mého teoretického zázemí a z mé potřeby hledat větší míru zobecnění a konceptualizace, z neustálé potřeby tázat se na úrovni, která přesahuje konkrétní díla. Ze snahy zkoumat vlastní metodologické nástroje, které se zrychlující mediální situací o to více zastarávají. To však není pro bakalářskou práci závazné a nutné. Práce zcela splňuje požadavky na ni kladené, je poctivá, dobře formulovaná a logicky vystavěná. Autor prokazuje velice dobré schopnosti pracovat se zahraniční teoretickou i historickou literaturou (jen je škoda, že do textu neumístuje

překlady vybraných citací), jakož i velkou míru citlivosti při analýze jednotlivých děl.
Bez většího váhání práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně.

Dne 28. srpna 2023, v Praze Michli

doc. PhDr. Kateřina Svatoňová, Ph.D.